

Διεξήχθη η φετινή 1η Ιερατική Σύναξη της Ι.Μ. Δημητριάδος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

Η 1^η Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το νέο ιεραποστολικό έτος, πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 24 Οκτωβρίου 2018 στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Οι φετινές **Ιερατικές Συνάξεις** θα ασχοληθούν με θέματα που αφορούν την **ιερατική** οικογένεια της Τοπικής Εκκλησίας, τα οποία θα εισηγηθούν Κληρικοί και λαϊκοί της **Μητροπόλεως**.

Η **Σύναξη** ξεκίνησε με τον Αγιασμό, που τέλεσε ο Σεβ. Μητροπολίτης **Δημητριάδος** κ. Ιγνάτιος, ο οποίος απηύθυνε την εισαγωγική ομιλία. Ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι οι **Συνάξεις** δεν αποτελούν μια τυπική διαδικασία, η οποία επαναλαμβάνεται κατά παράδοση, αλλά αποσκοπεί σε τρεις στόχους: (α) στην εμπέδωση της ενότητας της τοπικής **ιερατικής** οικογένειας, (β) στην έκφραση της Συνοδικότητας της Εκκλησίας, η οποία εικονίζεται πρωτίστως μέσα από τις συνάξεις των Κληρικών κάθε Τοπικής Εκκλησίας, στις οποίες οι Κληρικοί εκπροσωπούν και το ποίμνιο της ενορίας τους και (γ) στην επιμόρφωση σε ζητήματα ποιμαντικής φύσης και **ιερατικής** αυτοσυνειδησίας.

Ακολούθησε η ομιλία του Πρωτ. Δημητρίου Κατούνη, με θέμα «Γιατί χειροτονήθηκα;». Ο ομιλητής στο υπαρξιακό αυτό και καθοριστικό ερώτημα παρέπεμψε στην ώρα της χειροτονίας του κάθε Κληρικού: «Έκεϊ συνειδητοποιούμε ότι χειροτονηθήκαμε για νά γίνουμε διάκονοι τῶν ἀνθρώπων, οἰκονόμοι τοῦ περιπόθητου καί ἀπείρου πλούτου τῆς θείας χάριτος, πού ξεχύνεται στους ἀνθρώπους μέσα ἀπό τά μυστήρια, διδάσκαλοι τῆς ἀνείπωτης χαρᾶς καί τῆς εὐχάριστης ἀγγελίας ὅτι ὁ Θεός εἶναι πλέον μαζί μας. Συνειδητοποιούμε ὅτι χειροτονηθήκαμε, γιά νά δώσουμε κάθε ἱκμάδα τῆς φτωχῆς μας ὑπαρξης στό Θεό καί στους διπλανούς μας. Καταλαβαίνουμε ὅτι μετά ἀπό τή μοναδική αὐτή ἡμέρα δέν ἀνήκουμε πλέον στόν ἑαυτό μας, ἀλλά χαριστήκαμε στήν Τρισυπόστατη Θεότητα καί στήν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν μας. Μετά ἀπό τήν προσωπική μας Πεντηκοστή βλέπουμε πώς τό ράσο εἶναι ὑφασμένο ἀπό δάκρυα καί ἀπό χαρά ταυτόχρονα. Μέσα στίς πτυχές του φουᾶνε ταυτόχρονα οἱ βοριάδες τῆς ἀπογοήτευσης, τῆς μοναξιᾶς καί τῆς κούρασης μαζί μέ τή λεπτή καί γλυκιά αὔρα τῆς ἐλπίδας καί τῆς μυστικῆς χαρᾶς. Ὅλες αὐτές οἱ σκέψεις εἶναι σωστές καί συνθέτουν τήν ἀπάντηση στό ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα». Μέ μία φράση ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι «χειροτονήθηκα, ἐπειδὴ ἀγάπησα καί ἀγαπήθηκα». Ἀγαπήθηκα ὑπερβολικά ἀπό τό Θεό, πού μοῦ ἔδωσε τήν πρόσκληση, καί ἀγάπησα μέ τήν ἁμαρτωλή καί βρώμικη καρδιά μου τόν Ἰησοῦ καί τόν κάθε συνάνθρωπό μου, πού

καλοῦμαι νά διακονήσω χωρίς κρατούμενα καί ἐπιφυλάξεις...».

Ο π. Δημήτριος επεσήμανε ότι αυτή είναι η σωστή απάντηση, την οποία όποιος θυμάται, «κάνει μία πορεία μαρτυρική αλλά ἔνδοξη. Καθημερινά πονάει καί ταυτόχρονα χαίρεται, ξοδεύεται καί ταυτόχρονα πλουτίζει, ἀδειάζει καί παραμένει ἀκένωτος, μορφώνεται καί διαμορφώνει, καθαρίζεται ἀπό τή λάσπη τῆς πτώσεως καί λάμπει ὡς ἀψευδής ὁδηγός στό μονοπάτι τῆς ἐπιστροφῆς, ἐξέρχεται στόν κόσμο «νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. 6,2). Τή στιγμή πού θάπτεται φανερώνει τήν ἀνάσταση καί, ὅταν περιφρονεῖται ὡς μωρός, ἀναδεικνύεται παγκόσμιος γίγαντας τοῦ πνεύματος καί φωστήρας τῆς οἰκουμένης. Ὅποιος θυμᾶται καί ἀνανεώνει καθημερινά τή σωστή ἀπάντηση στό μεγάλο ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα», τιμᾶει Αὐτόν πού τόν τίμησε, τιμᾶει τό λαό πού τόν δέχεται, τιμᾶει καί τόν ἑαυτό του πού τό ἀποφάσισε. Ὅποιος θυμᾶται τή σωστή ἀπάντηση, γίνεται καλός κληρικός, καλός λειτουργός, καλός πατέρας καί καλός διδάσκαλος...».

Στην συνέχεια, ὁμως, περιέγραψε την ζοφερή πραγματικότητα, που αποδεικνύει πως υπάρχουν ομάδες Κληρικών που δίνουν την δική τους προσωπική απάντηση: «Μιά ὁμάδα εἶναι οἱ χειροτονημένοι πού προχώρησαν στήν ἱεροσύνη ἀπό ἀδυναμία νά κάνουν κάτι ἄλλο στή ζωή τους. Αὐτοί λαμβάνουν τήν ἱεροσύνη ὡς λύση στήν ἀεργία, μερικές φορές καί στήν ἀνεργία. Βρίσκουν μέσα στό ράσο τό βόλεμα, τήν κάλυψη, τήν ἀναγκαῖα λύση, τή διέξοδο... Ὑπάρχει μία ἄλλη ὁμάδα ἀδελφῶν πού χειροτονήθηκαν γιατί ζητοῦν τήν κοινωνική καταξίωση. Μπορεῖ νά εἶναι προσοντοῦχοι, ἱκανοί, χαρισματικοί, ἀλλά εἶναι ἀνασφαλεῖς... Ἡ φιλοπρωτία γίνεται ἕνα θέλημα πρὸς τήν ἱεροσύνη, πού, παρά τό ὅτι εἶναι ἐφήμερο καί ἀνόητο, ἐντούτοις γιά κάποιους ἀνθρώπους εἶναι ἀρκετά ἰσχυρό... Μία ἀκόμη ὁμάδα κληρικῶν στό ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα» δίνουν ὡς ἀπάντηση τή φιλοχρηματία τους. Ἡ ἀγάπη γιά τό χρήμα εἶναι ἀπό τούς πιό μεγάλους πειρασμούς στό γεώργιο τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού χειροτονήθηκαν γιά νά τακτοποιηθοῦν οἰκονομικά... Ἡ πιό θλιβερή ὁμως καί ἐπικίνδυνη ὁμάδα κληρικῶν εἶναι αὐτοί πού στό ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα» ἀπαντοῦν μέ τήν τεμπελιά τους. Εἶναι αὐτοί πού θεωροῦν ὅτι χειροτονήθηκαν ἀπλῶς γιά νά περάσουν καλά, ἡσυχᾶ καί κυρίως χωρίς ἰδιαίτερη δουλειά τή ζωή τους. Μέσα στήν ἱεροσύνη βλέπουν ἕνα χαλαρό ὠράριο, μέ λίγες ὥρες ἐργασίας καί ὄχι κάθε ἡμέρα. Ὡς κληρονόμοι κακῶν παραδόσεων βλέπουν τή διακονία μέσα στήν Ἐκκλησία μέ τήν ὀπτική τοῦ ὑπαλλήλου. Περιορίζονται στά ἐντελῶς ἀπαραίτητα καθήκοντα καί σ' αὐτά ὅσο γίνεται λιγότερο... Ὑπάρχει ἐπίσης καί ἐκείνη ἡ εὐτυχῶς μικρή ὁμάδα τῶν κληρικῶν πού χειροτονήθηκαν γιά νά καλύψουν μέ τό **ἱερατικό** σχῆμα πάθη καί ἐλαττώματα ἀνομολόγητα καί ἀμαρτωλά. Πίσω ἀπό τή μάσκα τῆς ἱεροπρέπειας, τῆς εὐγένειας, τῆς εὐσέβειας, τῆς εὐστροφίας, τῆς διαχυτικότητας, τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐπαφῆς μέ τά νιάτα, κρύβονται, εὐτυχῶς πολύ σπάνια στήν Ὁρθοδοξία μας, ἐπιθυμίες καί πτώσεις πού εἶναι ντροπιαστικό ἀκόμη καί νά τίς σκεπτόμαστε, πολύ περισσότερο μάλιστα νά τίς ἀναφέρουμε...

Μία ακόμη ομάδα κληρικών, πού δίνουν λάθος απάντηση στο υπαρξιακό ερώτημα «γιατί χειροτονήθηκα;», είναι αυτοί οι όποιοι πιστεύουν ότι χειροτονήθηκαν για να σώσουν την Έκκλησία και την Ορθοδοξία. Συνήθως προκαλούν τεράστιες πληγές στο εκκλησιαστικό σώμα, διότι διακατέχονται από τό σύνδρομο του «σωτήρα»... Όποιος δέν συμφωνεί μαζί τους καθίσταται αυτόμάτως έχθρός της Έκκλησίας, αίρετικός, πολέμιος της πίστεως και της Ορθοδοξίας, απόβλητος και κατακριτέος. Έχουν την τάση να δημιουργούν ομάδες και κάστες, να φτιάχνουν όπαδούς και όχι αγιασμένα παιδιά του Θεού. Περιπίπτουν στο φανατισμό και τη μισαλλοδοξία, στην ένταση, στη σύγκρουση, ενίοτε μάλιστα και στη βία...».

Ο ομιλητής επεσήμανε τους λόγους για τους οποίους κάποια μερίδα Κληρικών ξεστράτισε στην πορεία του χρόνου από την σωστή απάντηση στο υπαρξιακό ερώτημα «γιατί χειροτονήθηκα;»: «Λίγο ή ανθρώπινη αδυναμία, λίγο τά λάθη των άλλων, λίγο ή προδοσία, πού άνθεϊ στους εκκλησιαστικούς κύκλους, λίγο ή χαλάρωση της προσευχής, μά πάνω απ' όλα ή έλλειψη πνευματικού όδηγοΰ και ή άπουσία του μυστηρίου της έξομολογήσεως, τούς έφτασαν στο σημείο να ξεχάσουν την πρώτη εκείνη ένθουσιώδη απάντηση...». Όμως, ποτέ δεν είναι αργά για να πάρει κανείς τον δρόμο προς τα πίσω και να αποκτήσει την χαμένη **ιερατική** του αυτογνωσία: «Μέ την καθοδήγηση από έναν πνευματικό και μέ τη μετάνοια μπορούμε να ξαναβρούμε τις άπαρχές της ιεροσύνης, τη σωστή πορεία και λίγο λίγο να διαμορφώσουμε τόν τρόπο, τη συμπεριφορά και τη ζωή μας κατά τό θέλημα και τις προδιαγραφές του Τρισαγίου Θεού, πού μάς επέλεξε ή πού μάς άνέχεται και μάς δέχεται, ακόμη και αν Τόν έπιλέξαμε και Τόν έκβιάσαμε έμεϊς. Η μετάνοια είναι μονόδρομος για όλους μας, διότι χωρίς αυτήν ή ιεροσύνη κινδυνεύει να στιγματιστεί άνεπανόρθωτα και, ενώ παραμένουμε ιερείς και θά παραμένουμε για πάντα, στο τέλος να χάσουμε την άγκαλιά του Θεού μας...».

Ακολούθησε συζήτηση επί της εισήγησης και σύνοψη συμπερασμάτων από τον Σεβ. Μητροπολίτη κ. Ιγνάτιο.

